

3

ELISABETH HAMMER

Myrskypilvet

ILTARUSKON AIKA

Elisabeth Hammer

Myrskypilvet

Suomentanut Sirkka Seppänen

SAGA Egmont

Myrskypilvet

Translated by Sirkka Seppänen

Original title: *Stormskyer*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2017, 2024 Elisabeth Hammer and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727121550

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt:

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviopuoliso

Jenny Hoem – Rakelin paras ystävä

Syver Svartangen – Ovreidin naapuri ja Borren nimismiehen apulainen

Ask Bergan Skoppumin nimismies

Lars Disen – Bjerke-koulun opettaja

Eilert Holm – naapurinpoika

Rouva Holm – Eilertin äiti

D. Lomvi – Karljohansvernin pappi

Abelone Lomvi – pastori D. Lomvin sisar

Inga – Ovreidin tilan kotiapulainen

Jens – Ovreidin tilan renki

Edna – luutnantti Bakken keittäjä

Pastori Førland – Borren pastori

Näin edellinen kirja päättyi:

Sitten hetki koitti. Suntio avasi kirkonoven raolleen ja nyökkäsi heille. He kuulivat urkumusiikin, ja isä ojensi käsivartensa Rakelille.

- Olenko maininnut, miten kaunis olet tänään?
- Olet, Rakel vastasi tyhjällä hymyllä. – Mutta kiitos taas.

Ovet avattiin kokonaan, ja Rakel antoi isänsä saattaa hänet alttarille. Hän ei kyennyt katsomaan penkkiriveillä istuvia vieraita. Hän tuijotti vain eteensä ja keskittyi laittamaan jalkaa toisen eteen. Jokaisella askeleella tuntui, kuin hän olisi kohdannut vastustusta, ikään kuin häntä pidäteltäisiin. Mutta hän jatkoi kuitenkin eteenpäin.

Kirkko oli täynnä ihmisiä. Ystävät ja naapurit olivat tulleet seuraamaan heidän vihkimistään. Useimmat heistä tulisivat Ovreidiin viikonlopun aikana onnittelemaan heitä. Rakel näki heidät vain sumeina hahmoina ja heidän välissään jonkun tutut kasvot.

Kun he olivat melkein alttarilla, Rakel näki vilauksen äidistä. Kyyneleet valuivat hänen poskillaan, mutta ne vaikuttivat olevan ilon kyyneleitä. Isoäiti istui vieressä ja suorastaan loisti tänään. Isoäidin näkeminen niin iloisena oli epätavallista. Häntä oli melkein mahdotonta tunnistaa. Rakel ehti ajatella, ettei ymmärtänyt vanhaa naista ollenkaan, mutta huomasi sitten alttarilla seisovan Syverin ja unohti kaiken muun.

Hän näytti komealta juhlapuvussaan tummat hiukset kammattuina tiukasti taaksepäin. Hän oli ajanut partansa ja näytti huolitellulta, eikä mikään hänen olemuksessaan muistuttanut juopuneesta miehestä vain paria päivää aiemmin. Rakel kohtasi hänen katseensa. Syver oli yhtä vakava kuin hän itse. Syver ei siis ollut täysin piittaamaton hänkään. Se tuntui kummallista kyllä vähän turvalliselta.

Rakel voi pahoin isän päästäessä otteensa ja luovuttaessaan hänet Syverille. Pahoinvointi lisääntyi musiikin hiljentyessä ja papin aloittaessa vihkimisen. Rakel halusi istuutua ja tunsi kylmän hien selässään.

Pappi ryki ja kysyi kovalla äänellä Syveriltä, ottiko hän Rakelin vaimokseen.

– Kyllä. Syverin ääni oli äänekäs ja selkeä.

– Lupaatko rakastaa ja kunnioittaa häntä ja olla hänelle uskollinen myötä- ja vastoinikäytmissä, kunnes kuolema teidät erottaa?

– Kyllä, Syver vastasi taas.

– Kysyn myös sinulta Rakel Ovreid: Otatko vierelläsi seisovan Syver Svartangenin aviomiheksesi?

Rakel tuijotti pappia. Pappi odotti ilmeettömänä. Myös Syver ja muut kirkossa olevat odottivat. Rakel tunsi heidän vaitiolonsa

niskassaan hiljaisena moitteena. Rakel oli pyörtymässä. Mutta hänen oli tehtävä tämä, hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa.

Hän avasi suunsa vastatakseen, kun joku rykäisi kuuluvasti keskikäytävältä. Vieraiden joukosta kuului hämmentynyttä mutinaa.

– Hänen vastauksensa on ei, sanoi tumma ja selkeä ääni Rakelin selän takana. – Häät on peruttu.

1. luku

Borre, 29. heinäkuuta 1855

Rakel luuli kuulleensa väärin. Oliko ääni hänen päässään keskeyttänyt häät? Mutta sitten hän kuuli seurakunnan haukkovan henkeään ja ymmärsi kuulleensa todellisen äänen. Joku oli tullut pelastamaan hänet. Hän kääntyi nähdäkseen kenelle ääni kuului ja näki hämmästykseseen Ask Berganin.

- Meidän on puhuttava, herra Ovreid, nimismies Bergan jatkoi. - Ennen kuin tyttärenne vastaa kyllä.

Nimismies kääntyi isän puoleen, mutta katsoi Rakeliin.

- Mitä ihmeen hölynpölyä tämä on? Ingvald Svartangen nousi seisomaan penkistään. - Miten uskallatte keskeyttää seremonian tällä tapaa?

Nimismies sivuutti hänet täysin, käänsi selkensä ja lähestyi Rakelin isää.

- Asia on tärkeä, eikä se kestä kauaa, hän jatkoi päättäväisesti.

– Hyvä on, isä vastasi ja nousi ylös. – Pahoittelen, pastori Førland, mutta tämä vie vain hetken. Pyydän teitä keskeyttämään seremonian, kunnes palaan.

Seurakunnan keskuudesta kuului huminaa, kun isä astui keskikäytävälle ja seurasi nimismiestä kirkon ulkopuolelle.

– Suoraan sanottuna! Svartangen ryntäsi alttarille. – Jatkakaa seremoniaa. Hän astui askeleen pappia kohden. – Jatkakaa! Nyt heti!

– Mutta minä, pappi änkytti. – Hyvä on, ööh... mihin minä jäinkään? Niin, neiti Ovreid, tahdotteko...

– En, Rakel keskeytti. – En tahdo.

Sitten hän nosti hameenhelmojaan ja juoksi keskikäytävää ulos.

Kirkon portailla hän pysähtyi ja katseli ympärilleen. Isä ja nimismies seisoivat portaiden vieressä, ja hän lähestyi heitä.

– Jotta kauppakirja olisi lainvoimainen, sen pitää olla rekisteröitynä kiinteistölainakirjaan, hän kuuli nimismiehen sanovan. Mies vilkaisi Rakeliin hänen tullessaan ulos, mutta jatkoi keskeyttämättä: – Lainakirjojen paikallistaminen vei aikansa, mutta lopulta minä löysin ne. Eikä niissä lue mitään kauppakirjasta, joka antaa Svartangenille oikeuden saada puolet Ovreidin tilasta.

– Tarkoitatteko te, ettei kauppakirja ole voimassa? isä kysyi.

Rakel seisoj liikahtamatta. Kirkonovi hänen takanaan avautui, ja hän vilkaisi nopeasti olkapäänsä yli nähdäkseen tulijan. Hämmästykseseen hän näki sen olevan Disen. Hän ei ollut huomannut miestä kirkossa, mutta toisaalta hänellä oli ollut muuta ajatteleminen kulkiessaan keskikäytävää pitkin.

Mies hymyili hänelle varovasti ja seisahtui hänen vierelleen.

– Niin minä sanoin, nimismies vahvisti, ja Rakel keskittyi hänen ja isänsä väliseen keskusteluun. – Kävin myös Svartangenin asianajajan luona, ja pitkän jossittelun jälkeen hän lopulta näytti minulle kauppakirjan. Bergan ojensi isälle kädessään olevan asiakirjan. – Se osoittaa, että kauppakirjassa on suuria puutteita. Sen lisäksi, ettei sitä ole rekisteröity lainakirjaan, siitä puuttuu todistajat. Muotovaatimukset eivät toisin sanoen täyty, ja kauppakirja on mitätön.

Isä tarttui asiakirjaan ja tutki sitä vakavasti.

– Näyttää siltä, että olette oikeassa, hän sanoi miettiä. – Oliko asianajaja tietoinen siitä, ettei se ole voimassa?

– Oli, nimismies vastasi. Sekä hän että Svartangen ovat tietoisia siitä. Asianajaja oli myös varoittanut Svartangenia, että hän häviää jutun, jos se menee oikeuteen.

– Hän yritti siis huijata minua?

– Siltä se vaikuttaa, nimismies vastasi ja katsoi Rakelia silmiin. – Neiti Ovreidin ei tarvitse mennä naimisiin Syver Svartangenin kanssa sen takia, että saisitte pitää tilan.

Isä ei vastannut. Hän näytti syvästi miettiä.

– Pyysitte minua löytämään ratkaisun siten, ettei teidän tarvitsisi tehdä sopimusta Svartangenin kanssa, nimismies jatkoi.

– Sen minä olen tehnyt, vaikka totuuden kiskominen asianajajasta vei pitemmän ajan kuin oletin.

Rakelilla oli epäilynsä siitä, miten totuuden kiskominen oli onnistunut. Väkivaltaa, uhkailua tai ehkä painostusta, hän arveli. Mutta tällä kertaa hän ei voinut moittia nimismiehen menetelmiä.

– Olen kiitollinen työstä, jonka olette tehnyt, isä vastasi. – Olisi houkuttelevaa perua koko häät, mutta olemme kutsuneet

paljon vieraita. Koko seutu on tulossa, ja häiden peruuttaminen merkitsisi skandaalia. Se olisi tiukka paikka Rakelille.

– Uskoisin, että avioliitto Syverin kanssa olisi paljon pahempi hänelle, nimismies vastasi viileästi.

– Ehkä, isä sanoi, – mutta tässä ei enää ole kysymys vain Rakelista. Kun Ovreid yhdistetään Svartangeniin, saamme suurtilan, jonka vertaista alueella ei juuri ole. En usko, että voin päästää käsistäni sellaista mahdollisuutta.

Rakel suuttui ja loukkaantui syvästi. Asia oli siis juuri niin, kuin hän oli luullut. Suurtila oli isälle tärkeämpää kuin Rakelin kohtalo. Hän oli aikeissa ottaa asian puheeksi isänsä kanssa, mutta epäro'i saadessaan nimismieheltä varoittavan silmäyksen.

– Entä jos kerron teille, että voitte saada suurtilanne, nimismies jatkoi, – *ilman* että neiti Ovreidin on naitava Syver ja teidän jaettava tila Svartangenin kanssa?

Rakel näki isän suoristavan selkänsä. Itse hän pidätti hengitystään odottaessaan jatkoa.

– Mitä tarkoitatte? isä kysyi.

– Kiinteistölainakirjasta ei puuttunut vain viimeistä kauppakirjaa, nimismies jatkoi. – Lainakirjasta puuttuu myös ensimmäinen kauppakirja, jolla Svartangen erotettiin Ovreidista ja luovutettiin Svartangeniin.

– Tarkoitatteko te, että...?

– Tarkoiton, nimismies vastasi. – Ei ole minkäänlaista todistetta siitä, että isoisän isoisänne luovutti tilan Svartangeniin.

– Tarkoitatteko, että tila kuuluu yhä Ovreidille?

– Kyllä, nimismies sanoi vakavasti. – Voitte saada molemmat tilat haltuunne ja häätää Svartangenin, jos tahdotte.

Ottaisiko isä tilan itselleen Svartangenilta? Rakel lähestyi miehiä uskoen tuskin kuulemaansa.

– Et voi ajaa heitä pois kodistaan, isä! hän sanoi. – He raivostuvat, jos yrität jotakin sellaista, ja Syver on vaarallinen. Hän saattaa kostaa.

– Roskapuhetta, isä vastasi. – Syver on Borren apulaisnimismies! Hän ei tekisi mitään niin tyhmää.

– Kuuntele minua isä! Tunnen Syverin, ja hän...

– Haluatko päästä tästä avioliitosta vai et?

Isä kohotti kulmakarvojaan ja katsoi Rakelia kummastellen.

– Haluan, mutta... Rakel ei tiennyt mitä sanoa. Sen sijaan hän katsoi syyttävästi nimismiestä. Bergan tiesi, miten arvaamaton Syver saattoi olla. Miksei hän sanonut mitään?

Rakelin selän takana ihmiset alkoivat tulvia ulos kirkosta. He olivat kaiketi väsyneet odottamiseen ja ymmärtäneet, että draamaa näyteltiin kirkon ulkopuolella. Kunpa he tietäisivätkin, mitä oli tulossa, Rakel ajatteli synkästi. Sillä hän ymmärsi jo, ettei isä päästäisi tätä mahdollisuutta käsistään.

– Miten minä teen sen? isä kysyi huomioimatta Rakelia ja katsoi jännittyneenä nimismiestä.

– Teidän on hankittava asianajaja, nimismies sanoi. – Huolehtikaa, että kaikki muodollisuudet ovat kunnossa ennen kuin Svartangen ymmärtää, mitä suunnittelette.

Disen ei tähän mennessä ollut sanonut sanaakaan, mutta nyt hän rykäisi ja astui esiin.

– Ehkäpä minä voin auttaa teitä, herra Ovreid? hän sanoi. – Olen asianajaja koulutukseltani ja tiedän yhtä sun toista tällaisista asioista.

Rakel huomasi nimismiehen pyörittelevän silmiään, mutta vaikenevan.

- Te taidatte olla herra Disen, eikö vain? Sisareni kollega Bjerke-koululta? isä kysyi.
- Kyllä olen, Disen vastasi ja tarttui Rakelin isän ojentamaan käteen.
- Siinä tapauksessa toivon teidän seuraavan minua Ovreidiin, niin voimme keskustella tarkemmin tästä, isä jatkoi ja puristi päättäväisesti Disenin kättä.
- Mitä täällä oikein tapahtuu? Svartangen ryntäsi ulos kirkosta. Hänen silmänsä olivat pikimustat, ja kasvot kireät. Hänen takanaan hiipi Syver, ja Rakel tunnisti tämän villin katseen. Syver vilkuili ympärilleen ja jäykistyi äkkiä. Sitten hän otti vauhtia ja juoksi suoraan nimismiestä kohden.
- Syver! Ei! Rakel huusi. Hän ei ehtinyt sanoa enempää, mutta se riitti. Nimismies sai varoituksen ja kääntyi juuri ajoissa välttääkseen Syverin häneen kohdistaman iskun. Mutta Syver ei luovuttanut noin vain. Hän saavutti uudestaan tasapainonsa ja heittäytyi taas Berganin kimppuun. Pian miehet kamppailivat keskenään maassa. Hiekka pölyysi, ja oli vaikeaa nähdä, kummalla heistä oli yliote.
- Isä! Tee jotakin! Rakel huusi. – Erota heidät toisistaan! Mutta isä oli keskittynyt vanhempaan Svartangeniin. He tuijottivat toisiaan vihamielisesti silmiin.
- Herra Disen? Rakel katsoi rukoillen miestä.
- Disen loi hyvin vastahakoisen katseen tappelijoihin, mutta sitten hän nyökkäsi. Hän ei kuitenkaan ehtinyt tehdä yhtään mitään ennen kuin tappelu jo päättyi. Bergan oli saanut Syverin alleen, ja Syver makasi vatsallaan. Nimismies painoi toisen polvensa Syverin ristiselkään ja vangitsi hänen kätensä tiukasti selän taakse.
- Päästä minut! Syver karjui.

- En, ennen kuin rauhoitut, Bergan vastasi päättäväisesti.
 - Et määräile minua! Syver karjui takaisin.
 - Siinä tapauksessa vien sinut putkaan, Bergan vastasi.
- Vasta silloin Syver luovutti ja lysähti kasaan.
- Hyvä on! hän huusi. – Yritätkö katkaista käteni? Minä

antaudun.

Bergan odotti hetken ennen kuin päästi otteensa ja nousi seisomaan. Hänen ylähuulensa vuoti hieman, mutta muuten hän näytti vahingoittumattomalta.

Syver näytti pahemmalta. Toinen hänen silmistään oli muurautunut umpeen, ja hänen kulmakarvansa vuoti verta. Hän nousi jaloilleen ja jäi seisomaan nimismiehen viereen. Miehet pitivät silmällä toisiaan, mutta Syver näytti hillitsevän itsensä. Molemmat isät olivat vuorostaan huomion keskipisteessä. He olivat lopettaneet toistensa mittailun silmillään ja huusivat niin, että saivat tuskin huutamiseltaan happea.

– Vaadin selitystä, Ovreid! Svartangen huusi mulkoillen Rakelin isää. – Miksi sallitte tämän... *kätyrin* keskeyttää vihkimisen? Luulin meidän päässeän sopimukseen? Vai haluatteko meidän tapaavan oikeudessa?

– Ainoa kätyri tässä olette te, Svartangen! isä kohotti olkapäitään. – Yrititte pettää minua mitättömällä kauppakirjalla, mutta sitä saatte katua!

Svartangen tuhahti. – Tyhjiä uhkauksia, Ovreid. Minua ette pelottele. Olette vain haaveilija, joka rakentaa pilvilinnoja. Ilman minun apuani viette Ovreidin perikatoon, mutta silloin minä olen valmis pelastamaan rauniot.

Isä tarttui Ingvald Svartangenin kauluksiin ja veti tämän lähelle itseään.

– Onneksi tulin ajoissa järkiini, hän sanoi kylmästi. – Liiketoimet teidän kanssanne on kuin menisi nukkumaan käärmeenpesään!

Hän päästi otteensa ja tönäisi Svartangenin luotaan. – Sen kun odotatte vaan, hän jatkoi.

– Tästä *haaveilijasta* tulee teidän pahin painajaisenne! Aion varmistaa, että kadutte yritystänne pettää minua, sittenpä hän näette!

– Antaa tulla vaan, Svartangen vastasi. – En minä teitä pelkää.

– No, no, pastori sanoi arvovaltaisella äänellä. Hän oli tullut ulos yhdessä muiden häävieraiden kanssa ja asettui miesten väliin. – Ei ole todellakaan soveliasta vaihtaa tällaisia sanoja kirkonmäellä.

Hän katsoi syyttävästi riitapukareita, ja kuulijoiden parista kuului hyväksyvää mutinaa. – Aion puhua teidän molempien kanssa myöhemmin, pappi sanoi ankarasti. – Mutta nyt luulen, että teidän on parasta lähteä kotiin.

Svartangen lähti ensimmäisenä. Hän tarttui poikaansa käsivarresta ja veti tämän mukaansa. Rakel katsoi miettiään heidän peräänsä, kun he katosivat vaunuja kohden. Hänen olisi pitänyt olla onnellinen, koska hänen ei tarvinnut mennä naimisiin Syverin kanssa, mutta hän ei kuitenkaan täysin uskaltanut iloita. Vain hän ja nimismies tiesivät, miten arvaamaton Syver saattoi olla. Hänelle oli hyvin nöyryyttävää joutua hylätyksi alttarilla koko seudun todistaessa. Sen lisäksi hän joutui alakynteen, kun ei kyennyt antamaan Berganille selkäsaunaa. Jos isä kaiken lisäksi häätäisi heidät kodistaan, Rakel pelkäsi Syverin yrittävän raakaa kostoja. Rakelin oli pakko varoittaa isää ja saada hänet ymmärtämään, että hänen

järjettömät suunnitelmansa olivat suorastaan vaarallisia. Ja vaikka Rakel inhosikin Svartangenin miehiä sydämensä pohjasta, hän ei halunnut ajaa heitä pois kodistaan.

Isä oli vienyt Disenin vähän sivummalle ihmisjoukosta ja keskusteli innokkaasti hänen kanssaan. Rakel meni puhumaan isälleen, mutta tämä ärsyyntyi tyttären yrityksestä.

– Ei nyt, Rakel, hän sanoi torjuvasti.

– Se on tärkeää, Rakel intti.

– Tiedän kyllä, mitä haluat sanoa, mutta minä en halua puhua siitä, isä vastasi terävästi. – Svartangenin joukkio ajetaan pihalle ja sillä hyvä!

Hän kääntyi takaisin Disenin puoleen, ja Rakel ymmärsi, ettei hän voisi tehdä itse mitään. Hän tarvitsi apua saadakseen isän kuuntelemaan. Hän etsi katseellaan nimismiestä.

Oliko Bergan jo ehtinyt lähteä kirkolta? Ei, Rakel näki hänen selkänsä. Hän oli menossa hevosensa luo, joka oli sidottu kiinni kirkon muurin ulkopuolella. Rakel nosti hamettaan ja kiirehti perään.

– Odottakaa! Herra Bergan! hän huusi. – Minun on saatava puhua kanssanne.

Rakel näki miehen pysähtyvän ja huokaavan raskaasti ennen kuin tämä kääntyi ympäri.

Rakelin ja Syverin häät muuttuvat kaaokseksi, kun Bergan pelastaa Rakelin pakkoavioliitolta. Samalla paljastuu karuja totuuksia, jotka myrkyttävät tilallisten välejä.

Rakel kamppailee ymmärtääkseen paremmin kykyjään. Samaan aikaan hänen ystävänsä elämä on vaakalaudalla, ja Bergan kannustaa Rakelia käyttämään voimiaan tämän pelastamiseksi. Ainoa ongelma? Hänellä ei ole vieläkaan aavistusta, miten ne toimivat...

Myrskypilvet on kolmas osa *Iltaruskon aika* -sarjassa, jossa Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä historiallisen Norjan maagisissa maisemissa.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka löytää inspiraatiota tarinoihinsa luonnosta, musiikista ja unista sekä lukemalla itse kaikkea fantasiasta rikosromaneihin.